

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา และระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาของนักศึกษาระดับปริญญาตรี¹

A Study of the Relationship between the Use of Language Learning Strategies and the Level of Language Anxiety among Undergraduate Students

สุภาพร เจริญสุข² กิตติมา ตันติหาชัย³ และปิยะพัฒน์ ช้วยอินทร์⁴

Supaphon Charoensuk⁵, Kittima Tantihachai⁶, and Piyapat Chuai-in⁷

(Received: 10 January 2020; Revised: 26 August 2020; Accepted: 11 September 2020)

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความถี่ในการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาสูงและต่ำ 2) ศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาสูงและต่ำ 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาและความวิตกกังวลในการเรียนภาษาของนักศึกษาระดับปริญญาตรี กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตตรัง ชั้นปีที่ 4 จำนวน 302 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แบบสอบถามเรื่องกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของอ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1990) 2) แบบสอบถามเรื่องความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศของฮอริวิทซ์และคณะ (Horwitz et al., 1986) 3) คำถามปลายเปิดเกี่ยวกับกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาและความวิตกกังวลในการเรียนภาษา การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์เพียร์สัน และการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพใช้การวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาที่มีระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่ำใช้กลยุทธ์การเรียนรู้บ่อยกว่านักศึกษาที่มีระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาสูง 2) นักศึกษาที่มีระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่ำใช้กลยุทธ์อภิปรายมากที่สุด และใช้กลยุทธ์ทางสังคมน้อยที่สุด ส่วนนักศึกษาที่มีระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาสูงใช้กลยุทธ์อภิปราย

¹ บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของการวิจัยเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาและระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย ได้รับทุนสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ประจำปีงบประมาณ 2562

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิทยาลัยการโรงแรมและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตตรัง

³ อาจารย์ ดร. คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตสงขลา

⁴ ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิทยาลัยการโรงแรมและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตตรัง

⁵ Assistant Professor, College of Hospitality and Tourism, Rajamangala University of Technology Srivijaya, Trang Campus

⁶ Dr., Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Srivijaya, Songkhla Campus

⁷ Assistant Professor, College of Hospitality and Tourism, Rajamangala University of Technology Srivijaya, Trang Campus

มากที่สุดและใช้กลยุทธ์บริหารน้อยที่สุด 3) กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนภาษามี 4 กลยุทธ์ คือ กลยุทธ์การจำ กลยุทธ์การชดเชย กลยุทธ์ทางอารมณ์ และกลยุทธ์ทางสังคม ส่วนกลยุทธ์บริหารและกลยุทธ์อภิบริหารไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนภาษา

คำสำคัญ: กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา ความวิตกกังวลในการเรียนภาษา ผู้เรียนที่มีระดับความวิตกกังวลสูงและต่ำ

Abstract

The purposes of this study were 1) to examine the frequency use of language learning strategies employed by undergraduate students with high and low language anxiety 2) to examine the use of language learning strategies employed by undergraduate students with high and low language anxiety 3) to find the relationship between the use of language learning strategies and the level of language anxiety of undergraduate students. The participants were 302 fourth year students at Rajamangala University of Technology Srivijaya, Trang Campus. The research instruments used in this study consisted of 1) a questionnaire on language learning strategies developed by Oxford, 1990 (Strategy Inventory for Language Learning; SILL) 2) a questionnaire on foreign language anxiety developed by Horwitz et al., 1986 (Foreign Language Classroom Anxiety Scale; FLCAS) 3) the open-ended questions on language learning strategies and language anxiety. The quantitative data was analyzed by mean, standard deviation, and Pearson product moment correlation. The qualitative data was analyzed by content analysis. The results revealed that 1) students with low language anxiety employed language learning strategies more frequently than students with high language anxiety did. 2) metacognitive strategies were the most used; while social strategies were the least used by students with low language anxiety and metacognitive strategies were the most used; while cognitive strategies were the least used by students with high language anxiety 3) memory, compensation, affective, and social strategies significantly correlated with language anxiety while cognitive, and metacognitive did not significantly correlate with language anxiety.

Keywords: Language learning strategies, Language anxiety, Students with high and low language anxiety

บทนำ

ยุคของการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ระบบการเรียนการสอนมีความแตกต่างจากอดีตเป็นอย่างมาก ทั้งผู้สอนและผู้เรียนต่างต้องมีการปรับตัวเพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลกปัจจุบันและอนาคต โดยทักษะที่ผู้เรียนจำเป็นต้องมีในยุคของการเรียนรู้ตลอดชีวิต คือ 3R X 7C ประกอบด้วย 3R คือ การอ่านออก (reading) เขียนได้ (writing) คิดเลขเป็น (arithmetic) 7C คือ ทักษะด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณและการแก้ปัญหา (critical thinking and problem solving) ทักษะด้านความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม (creativity and innovation) ทักษะด้านความเข้าใจในความแตกต่างของวัฒนธรรม (cross-cultural understanding) ทักษะด้านความร่วมมือ

การทำงานเป็นทีม และภาวะการเป็นผู้นำ (collaboration, teamwork, and leadership) ทักษะด้านการสื่อสาร สารสนเทศ และการรู้เท่าทันสื่อ (communication, information, and media literacy) ทักษะด้านคอมพิวเตอร์ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (computing and ICT literacy) ทักษะอาชีพและทักษะด้านการเรียนรู้ (career and learning skills) (วิจารณ์ พานิช, 2555) จะเห็นได้ว่าทักษะทางด้านการสื่อสารเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญสำหรับคนไทยในยุคนี้ที่จะต้องสื่อสารให้ได้มากกว่า 1 ภาษา ทั้งนี้เพื่อเป็นการเพิ่มศักยภาพและเปิดโอกาสให้กับตนเองในการทำงานร่วมกับชาวต่างชาติในสถานประกอบการทั้งในและต่างประเทศ แต่สำหรับผู้เรียนชาวไทย ยังคงพบปัญหาในการเรียนภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษ เพราะถึงแม้จะใช้เวลาในการศึกษา ภาษาอังกฤษเป็นระยะเวลานานหลายปี แต่ยังพบผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนน้อย และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็ยังไม่เป็นที่น่าพอใจ (Kunasaraphan, 2015) งานวิจัยทางด้านการเรียนการสอนค้นพบว่า ผู้เรียน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (English as a second language, ESL) หรือเป็นภาษาต่างประเทศ (English as a foreign language, EFL) จะเรียนอย่างมีประสิทธิภาพนั้นจำเป็นต้องใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาเข้าช่วย (Oxford, 1990; Ellis, 2008) เพราะจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจทักษะครบทั้ง 4 ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน การให้ความสำคัญกับกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาจะช่วยเพิ่มความตั้งใจในการเรียนให้กับผู้เรียนได้มากขึ้น เพราะกลยุทธ์ต่างๆเปรียบเสมือนเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้เรียนมีทิศทางในการเรียนของตนเอง ทำให้เรียนรู้ได้ง่ายและมีประสิทธิภาพมากขึ้น อีกทั้งยังช่วยส่งเสริมสนับสนุนการเรียนการสอนตามรูปแบบในยุคปัจจุบันที่เน้นผู้เรียนและกลวิธีการเรียนเป็นสำคัญ (สมพร โกมารทัต, 2559; Mohammadi et al., 2013; Nyikos & Oxford, 1993) สมพร โกมารทัต (2562) กล่าวว่า การเรียนภาษาในศตวรรษที่ 21 ผู้เรียนต้องมีเป้าหมายอย่างน้อย 3 ประการ คือ สามารถสื่อสาร ภาษาต่างประเทศที่เรียนได้ มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนหรือคนอื่นด้วยภาษาต่างประเทศที่เรียนได้ และสามารถนำกลยุทธ์ต่างๆเพื่อให้เกิดการเรียนภาษาต่างประเทศบรรลุเป้าหมาย เพราะความสามารถในการสื่อสารเป็นเป้าหมายสำคัญของการเรียนภาษาต่างประเทศ และเพื่อให้เกิดการเรียนประสบความสำเร็จได้เร็วขึ้น ผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 จำเป็นต้องมีกลยุทธ์การเรียนรู้และใช้ได้เหมาะสม เพราะผู้เรียนที่สามารถใช้กลยุทธ์ได้อย่างหลากหลายและเหมาะสมกับตนเองจะประสบความสำเร็จในการเรียนและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าผู้เรียนที่ใช้กลยุทธ์ทางการเรียนน้อยหรือไม่ใช้เลย (Oxford, 1990) ทั้งนี้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาสามารถปรับเปลี่ยนได้ตามสถานการณ์และสภาพของผู้เรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจอย่างถ่องแท้ตามบริบทที่แตกต่างกันออกไป จึงทำให้ผู้เรียนไม่เพียงแต่ประสบความสำเร็จในการเรียนเท่านั้น แต่ยังช่วยลดระดับความวิตกกังวลในการเรียน ภาษาได้อีกด้วย

ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาเป็นตัวแปรทางด้านจิตใจที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาและเป็นอุปสรรคอย่างหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนและความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียน เนื่องจากความวิตกกังวลทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจและมองไม่เห็นคุณค่าของตัวเอง ซึ่งจะทำให้ประสิทธิภาพในการเรียน ลดลง (Matsuda & Gobel, 2004; Bailey et al., 1999; MacIntyre & Gardner, 1991) โดยผู้เรียนที่มีความ

วิตกกังวลในการเรียนภาษาอยู่ในระดับต่ำมีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนมากกว่าผู้เรียนที่มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอยู่ในระดับสูง (Young, 1991) จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่ามิงงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาควบคู่กับคุณลักษณะต่างๆของผู้เรียน เช่น ทักษะคิด เพศ อายุ วัฒนธรรม หลักสูตรการเรียนรู้ และความสามารถในการเรียน (Brown, 2007; Naeeni, Maarof, & Salehi, 2011; Tagong, 2011; Kunasaraphan, 2015; Zhou & Intaraprasert, 2015; Phonhan, 2016) แต่อย่างไรก็ตามการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาและระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษายังมีจำนวนน้อย จากการศึกษางานวิจัยของ Noormohamadi (2009) และ ปังกร กิจทวี และคณะ (2555) พบว่า การใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างนักศึกษาทั้งกลุ่มที่มีระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาสูงและต่ำ โดยนักศึกษาที่มีระดับความวิตกกังวลสูงจะใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ที่น้อยกว่ากลุ่มที่มีระดับความวิตกกังวลต่ำ

ดังนั้นการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่ผู้เรียนใช้และระดับของความวิตกกังวลในการเรียนจะช่วยให้ทั้งผู้สอนและผู้เรียนบรรลุเป้าหมายในการเรียนตามแนวทางของผู้เรียนแต่ละคน (Lucas et al., 2011) ทั้งนี้ผลการวิจัยสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเลือกใช้กลยุทธ์ในการเรียนให้เหมาะสม ลดระดับความวิตกกังวลในการเรียน และเพิ่มความมั่นใจในการเรียนให้สูงขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นประโยชน์ต่อผู้สอนในแง่ของการตระหนักรู้ถึงกระบวนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่หลากหลายและมากขึ้น เพราะการเรียนการสอนในปัจจุบันเน้นผู้เรียนและการเรียนรู้เป็นสำคัญมากกว่าผู้สอนและกระบวนการสอน การศึกษาถึงกระบวนการเรียนรู้และการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ของผู้เรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึงเป็นลำดับแรก (Santikarn, 2014)

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. ศึกษาความถี่ในการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาสูงและต่ำ
2. ศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาสูงและต่ำ
3. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาและความวิตกกังวลในการเรียนภาษาของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

สมมุติฐานการวิจัย

ความแตกต่างของระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาของผู้เรียน ส่งผลต่อการเลือกใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาทั้งในด้านความถี่และประเภท

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักศึกษา หมายถึง นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตตรัง ชั้นปีที่ 4 ทั้งหลักสูตรปกติและหลักสูตรเทียบโอน ปีการศึกษา 2562 ที่กำลังเรียนหรือผ่านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษตามที่หลักสูตรกำหนดมาแล้ว
2. กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา หมายถึง เทคนิคหรือกลวิธีในการเรียนที่นักศึกษาใช้เพื่อให้ตนเองบรรลุเป้าหมายในการเรียนภาษาอังกฤษ
3. ความวิตกกังวลในการเรียน หมายถึง ความไม่สบายใจ เครียด ประหม่าที่เกิดขึ้นระหว่างการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

การทบทวนวรรณกรรม

กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา (language learning strategies) เป็นปัจจัยหนึ่งที่จะช่วยให้การเรียนภาษาประสบความสำเร็จ เนื่องจากกลยุทธ์ต่างๆ จะช่วยให้ผู้เรียนภาษาสามารถจัดการเนื้อหาในการเรียนได้เข้าใจและเกิดการเรียนรู้ (O'Malley & Chamot, 1990; Oxford, 1990; Wenden & Rubin, 1987) แต่ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอาจมีปัจจัยอื่นๆ ประกอบเข้าด้วยกัน เช่น บุคลิกภาพของผู้เรียน ทักษะคิด แรงจูงใจ สภาพแวดล้อมในการเรียน หรือผู้สอน แต่อย่างไรก็ตาม Mingyuan (2001) พบว่า กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษามีอิทธิพลที่ช่วยส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จมากกว่าปัจจัยอื่นๆ เพราะถึงแม้ผู้เรียนจะอยู่ในสภาพแวดล้อมเดียวกัน มีผู้สอนคนเดียวกัน หรือใช้สื่อการสอนเหมือนกัน แต่ผู้เรียนจะบรรลุเป้าหมายในการเรียนต่างกันเนื่องจากใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่ต่างกัน Oxford (1990) ได้แบ่งกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาไว้ 2 กลุ่ม คือ 1. **กลยุทธ์ทางตรง (direct language learning strategies)** หมายถึง พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับภาษาเป้าหมายและการพัฒนาการเรียนโดยตรง ได้แก่ 1.1 กลยุทธ์การจำ (memory strategies) คือ กลยุทธ์ที่ช่วยให้ผู้เรียนภาษาจำข้อมูลใหม่ๆ และสามารถเรียกใช้ข้อมูลนั้นๆ ได้เมื่อต้องการ 1.2 กลยุทธ์ปริชาน (cognitive strategies) คือ กลยุทธ์ที่ผู้เรียนภาษาใช้ในการปรับเปลี่ยน ถ่ายโอนภาษาผ่านการวิเคราะห์ การใช้เหตุผล การจดบันทึก การฝึกฝนในบริบทของการใช้ภาษานั้นๆ 1.3 กลยุทธ์การชดเชย (compensation strategies) คือ กลยุทธ์ที่ผู้เรียนภาษาใช้ในการทดแทนความรู้ที่ไม่เพียงพอต่อความเข้าใจเมื่อต้องสื่อสาร เช่น การคาดเดาขณะฟังหรืออ่าน การใช้คำพ้องหรือการพูดอ้อมๆ ในการพูดหรือการเขียน 2. **กลยุทธ์ทางอ้อม (indirect language learning strategies)** หมายถึง พฤติกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับภาษาเป้าหมายโดยตรงแต่มีความจำเป็นในการทำให้การเรียนมีประสิทธิภาพ ได้แก่ 2.1 กลยุทธ์อภิปริชาน (metacognitive strategies) คือ กลยุทธ์ที่ผู้เรียนภาษาใช้ในการวางแผน เฝ้าติดตามและประเมินผลการเรียนภาษานั้นๆ ช่วยในการบริหารจัดการเพื่อให้การเรียนประสบความสำเร็จ 2.2 กลยุทธ์ทางอารมณ์ (affective strategies) คือ กลยุทธ์ที่ผู้เรียนภาษาใช้ในการควบคุมอารมณ์ ทักษะคิด แรงจูงใจเกี่ยวกับภาษานั้นๆ 2.3 กลยุทธ์ทางสังคม

(social strategies) คือ กลยุทธ์ที่ผู้เรียนภาษาใช้ในการเสริมสร้างความสัมพันธ์ต่อผู้เรียนคนอื่นที่เรียนภาษานั้นๆ เช่น การตั้งคำถาม ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมกับเพื่อนๆ หรือการเอาใจใส่และเข้าใจผู้อื่นจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศทั้งในและต่างประเทศพบว่า ผู้เรียนภาษาส่วนใหญ่ใช้กลยุทธ์อภิปรายมากที่สุด (ศิวนนท์ นิลพานิชย์, 2560; Seng & Khleang, 2014; Mohammadi et al., 2013; นิรมล รัตนสังเคราะห์ และคณะ, 2555; ปัทมกร กิจทวี และคณะ, 2555; Phillips, 1990) แต่อย่างไรก็ตามยังมีงานวิจัยบางส่วน พบว่า ผู้เรียนใช้กลยุทธ์การจดจำมากที่สุด (Khamkhen, 2011; Anugakul, 2011; Oxford & Ehrman, 1995) ส่วนกลยุทธ์ที่ผู้เรียนส่วนใหญ่ใช้น้อยที่สุด คือ กลยุทธ์การจำ (ปณิชา นิติสกุลวุฒิ และ ทรงศรี สรณสถาพร, 2557; Khamkhen, 2011; Anugakul, 2011; Phillips, 1990) กลยุทธ์ทางอารมณ์ (Mohammadi et al., 2013; ปัทมกร กิจทวี และคณะ, 2555; Oxford & Ehrman, 1995) และกลยุทธ์ปริชาน (ศิวนนท์ นิลพานิชย์, 2560; นิรมล รัตนสังเคราะห์ และคณะ, 2555) ตามลำดับ

ความวิตกกังวลในการเรียนภาษา (language anxiety) หมายถึง สภาพทางอารมณ์ที่ผู้เรียนรู้สึกประหม่า เครียด หรือไม่สบายใจเมื่อต้องใช้ภาษาต่างประเทศ เป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาทำให้ผู้เรียนไม่บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ โดยรูปแบบของความวิตกกังวลในการเรียนภาษาแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ 1) ความวิตกกังวลในการสื่อสาร หมายถึง การที่ผู้พูดภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศมีความกังวลว่าผู้ฟังจะเข้าใจในสิ่งที่ตนสื่อสารอย่างครบถ้วนสมบูรณ์หรือไม่ 2) ความวิตกกังวลในการสอบ หมายถึง ความกังวลในการถูกทดสอบบ่อยๆ หรือการทำข้อสอบในห้องเรียน 3) ความวิตกกังวลในการได้รับการประเมินผล หมายถึง การที่ผู้เรียนภาษาที่มีความกังวลเมื่อได้รับการประเมินผลในทางลบจากผู้สอนหรือเพื่อนร่วมห้องเรียนด้วยกัน ทั้งในทางด้านวิชาการและสมรรถนะส่วนบุคคล (Horwitz et al., 1986) จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาในผู้เรียนที่มีระดับความวิตกกังวลสูงและต่ำพบว่า ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้กลยุทธ์อภิปรายและกลยุทธ์การจดจำมากที่สุด ส่วนกลยุทธ์ทางอารมณ์และสังคมเป็นกลยุทธ์ที่ใช้น้อยที่สุด โดยงานวิจัยของ Noormohamadi (2009) พบว่า ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้กลยุทธ์อภิปรายมากที่สุดและใช้กลยุทธ์ทางอารมณ์น้อยที่สุด งานวิจัยของ ปัทมกร กิจทวี และคณะ (2555) พบว่า ผู้เรียนที่มีระดับความวิตกกังวลสูงใช้กลยุทธ์อภิปรายมากที่สุด ส่วนผู้เรียนที่มีระดับความวิตกกังวลต่ำใช้กลยุทธ์การจดจำมากที่สุด โดยผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้กลยุทธ์ทางอารมณ์น้อยที่สุด ส่วนงานวิจัยของ Liu (2013) พบว่า ผู้เรียนที่มีระดับความวิตกกังวลสูงใช้กลยุทธ์การจดจำมากที่สุด ส่วนผู้เรียนที่มีระดับความวิตกกังวลต่ำใช้กลยุทธ์อภิปรายมากที่สุด โดยผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้กลยุทธ์ทางสังคมน้อยที่สุด และนอกจากนี้ผู้วิจัยยังค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาและระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษา โดยงานวิจัยของ Mohammadi et al. (2013) พบว่า กลยุทธ์ปริชาน กลยุทธ์การจดจำ และกลยุทธ์ทางสังคมมีความสัมพันธ์กับระดับของความวิตกกังวลในการเรียนภาษา ส่วนงานวิจัยของ ปัทมกร กิจทวี

และคณะ (2555) พบว่า มีกลยุทธ์เพียงสองกลยุทธ์ที่มีความสัมพันธ์กับระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษา คือ กลยุทธ์การจดจำ และกลยุทธ์ทางอารมณ์

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยใช้การคัดเลือกกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มแบบเจาะจง (purposive sampling) เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตตรัง ชั้นปีที่ 4 ทั้งหลักสูตรปกติ และหลักสูตรเทียบโอน ปีการศึกษา 1/2562 ที่กำลังเรียนหรือผ่านการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษตามข้อกำหนดของหลักสูตรมาแล้ว จำนวน 302 คน ประกอบด้วย 4 หลักสูตร คือ หลักสูตรวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 99 คน หลักสูตรบัญชี จำนวน 95 คน หลักสูตรการโรงแรมและการท่องเที่ยว จำนวน 80 คน และ หลักสูตรภาษาต่างประเทศ จำนวน 28 คน โดยกลุ่มตัวอย่างมีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษมาแล้วทั้งจากสถาบันเดิมและในรายวิชาภาษาอังกฤษที่กำหนดในหลักสูตรของตนเอง ทั้งจากอาจารย์ชาวไทยและชาวต่างชาติ

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลประกอบด้วย 3 ชุด คือ 1) แบบสอบถามเรื่องกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา (Strategy Inventory for Language Learning; SILL) ของอ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1990) จำนวน 50 ข้อ โดยมีเกณฑ์แบ่งระดับความถี่ในการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา 3 ระดับ คือ ระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ (ดูตารางที่ 1) 2) แบบสอบถามเรื่องความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศ (Foreign Language Classroom Anxiety Scale; FLCAS) ของฮอริวิทซ์และคณะ (Horwitz et al., 1986) จำนวน 33 ข้อ โดยมีเกณฑ์แบ่งระดับความวิตกกังวลในการเรียนออกเป็น 2 ระดับ คือ ระดับสูง และระดับต่ำ กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความวิตกกังวลต่ำ คือ ผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยในการตอบคำถามระหว่าง 1.00 – 2.50 จำนวน 30 คน และกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความวิตกกังวลสูง คือ ผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยในการตอบคำถามระหว่าง 2.51 – 5.00 จำนวน 272 คน จากจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 302 คน (ดูตารางที่ 2) แบบสอบถามทั้งสองชุดใช้มาตราประเมินแบบลิเคอร์ท 5 ระดับ เรียงจาก 5,4,3,2,1 โดย 5 หมายถึง ใช้มากที่สุด 4 หมายถึง ใช้มาก 3 หมายถึง ใช้ปานกลาง 2 หมายถึง ใช้น้อย 1 หมายถึง ใช้น้อยที่สุด ผู้วิจัยได้แปลแบบสอบถามเป็นภาษาไทยโดยใช้วิธีการแปลกลับ (back translation) และให้ผู้เชี่ยวชาญภาษาไทยและภาษาอังกฤษจำนวน 2 ท่านเป็นผู้ตรวจสอบ จากนั้นนำแบบสอบถามที่แปลเป็นภาษาไทยแปลกลับเป็นภาษาอังกฤษและให้อาจารย์ชาวต่างชาติตรวจสอบความถูกต้องของไวยากรณ์อีกครั้ง 3) คำถามปลายเปิด (open-ended question) จำนวน 2 ข้อ คือ 3.1) นักศึกษาใช้กลยุทธ์ใดในการเรียนภาษาต่างประเทศ 3.2) นักศึกษารู้สึกอย่างไรขณะเรียนภาษาต่างประเทศ โดยนักศึกษาใช้วิธีเขียนคำตอบลงในแบบสอบถาม

ตารางที่ 1 เกณฑ์การให้ค่าเฉลี่ยความถี่ในการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา

ระดับความถี่ในการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา		ค่าเฉลี่ย
สูง	5 = ใช้มากที่สุด	4.5 – 5.0
	4 = ใช้มาก	3.5 – 4.4
ปานกลาง	3 = ใช้ปานกลาง	2.5 – 3.4
ต่ำ	2 = ใช้น้อย	1.5 – 2.4
	1 = ใช้น้อยที่สุด	1.0 – 1.4

ตารางที่ 2 เกณฑ์การให้ค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลในการเรียนภาษา

ระดับความวิตกกังวลในการเรียน	ค่าเฉลี่ย
สูง	2.51 – 5.00
ต่ำ	1.00 – 2.50

การเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยขอความอนุเคราะห์เข้าเก็บข้อมูลวิจัยไปยังอาจารย์ที่ปรึกษาของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้เวลานานกว่าเวลาเรียนระหว่างเดือนกรกฎาคม – กันยายน 2562 โดยกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามจำนวน 3 ตอน คือ กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา ความวิตกกังวลในการเรียนภาษา และคำถามปลายเปิดจำนวน 2 ข้อ ใช้เวลาในการทำแบบสอบถามประมาณ 45 นาที เมื่อนักศึกษาตอบแบบสอบถามเรียบร้อยแล้วผู้วิจัยเก็บแบบสอบถามคืน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามของนักศึกษาโดยใช้ 1) ค่าเฉลี่ย 2) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเพื่อวิเคราะห์ความถี่ในการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาและระดับความวิตกกังวลในการเรียน 3) การวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์เพียร์สันเพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษากับระดับความวิตกกังวลในการเรียน 4) การวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากคำถามปลายเปิด

ผลการวิจัย

ตารางที่ 3 การใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย

กลยุทธ์/ หลักสูตร	ภาษาต่างประเทศ		การโรงแรมและการท่องเที่ยว		บัญชี		วิศวกรรมศาสตร์		ภาพรวม	
	M	S.D.	M	S.D.	M	S.D.	M	S.D.	M	S.D.
กลยุทธ์อภิปราย	3.57	.61	3.21	.67	3.10	.63	3.10	.73	3.17	.68
กลยุทธ์การจดจำ	3.52	.57	3.07	.56	3.07	.58	3.11	.68	3.13	.62
กลยุทธ์การจำ	3.21	.47	3.06	.51	3.04	.59	2.99	.65	3.04	.58

กลยุทธ์/ หลักสูตร	ภาษาต่างประเทศ		การโรงแรมและ การท่องเที่ยว		บัญชี		วิศวกรรมศาสตร์		ภาพรวม	
	M	S.D.	M	S.D.	M	S.D.	M	S.D.	M	S.D.
กลยุทธ์ทาง อารมณ์	3.10	.57	3.03	.57	2.99	.72	2.88	.73	2.97	.67
กลยุทธ์ทางสังคม	3.07	.50	2.98	.66	3.01	.76	2.85	.75	2.95	.71
กลยุทธ์ปริชาน	3.16	.53	3.02	.52	2.90	.71	2.79	.77	2.92	.68
ภาพรวม	3.27	.38	3.07	.45	3.00	.59	2.93	.63	3.02	.56

จากตารางที่ 3 พบว่าในภาพรวมนักศึกษาใช้กลยุทธ์อภิปริชานมากที่สุด ($M = 3.17$, $S.D. = .68$) และใช้กลยุทธ์ปริชานน้อยที่สุด ($M = 2.92$, $S.D. = .68$) และพบว่านักศึกษาหลักสูตรภาษาต่างประเทศใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษามากที่สุด ($M = 3.27$, $S.D. = .38$) ส่วนนักศึกษาหลักสูตรวิศวกรรมศาสตร์ใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาน้อยที่สุด ($M = 2.93$, $S.D. = .63$)

ตารางที่ 4 ระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษา

	หลักสูตรการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง									
	บัญชี		วิศวกรรมศาสตร์		ภาษาต่างประเทศ		การโรงแรมและการ ท่องเที่ยว		ภาพรวม	
	M	S.D.	M	S.D.	M	S.D.	M	S.D.	M	S.D.
ความวิตกกังวล ในการเรียน	3.30	.38	3.13	.63	3.13	.58	3.09	.47	3.17	.52

จากตารางที่ 4 พบว่าในภาพรวมนักศึกษามีระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอยู่ในระดับสูง ($M = 3.17$, $S.D. = .52$) โดยพบว่านักศึกษาหลักสูตรการบัญชีมีระดับของความวิตกกังวลในการเรียนสูงที่สุด ($M = 3.30$, $S.D. = .38$) ในขณะที่นักศึกษาหลักสูตรวิศวกรรมศาสตร์และหลักสูตรภาษาต่างประเทศมีระดับความวิตกกังวลในการเรียนเท่ากัน ($M = 3.13$, $S.D. = .63$, $.58$) ส่วนนักศึกษาหลักสูตรการโรงแรมและการท่องเที่ยวมีระดับความวิตกกังวลในการเรียนต่ำที่สุด ($M = 3.09$, $S.D. = .47$)

ตารางที่ 5 กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาที่มีระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาสูงและต่ำ (N=302)

ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาระดับต่ำ (N=30)				ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาระดับสูง (N=272)			
กลยุทธ์การเรียนรู้ ภาษา	M	S.D.	ระดับการใช้	กลยุทธ์การเรียนรู้ ภาษา	M	S.D.	ระดับการใช้
กลยุทธ์อภิปราย	3.17	.66	ปานกลาง	กลยุทธ์อภิปราย	3.20	.90	ปานกลาง
กลยุทธ์ปริิษา	3.14	.60	ปานกลาง	กลยุทธ์การจดเซย	3.09	.78	ปานกลาง
กลยุทธ์การจดเซย	3.05	.57	ปานกลาง	กลยุทธ์การจำ	3.01	.79	ปานกลาง
กลยุทธ์การจำ	3.00	.67	ปานกลาง	กลยุทธ์ทางอารมณ์	2.97	.73	ปานกลาง
กลยุทธ์ทางอารมณ์	2.98	.69	ปานกลาง	กลยุทธ์ทางสังคม	2.74	.70	ปานกลาง
กลยุทธ์ทางสังคม	2.90	.67	ปานกลาง	กลยุทธ์ปริิษา	2.68	.86	ปานกลาง
รวม	3.04	.64	ปานกลาง	รวม	2.95	.79	ปานกลาง

จากตารางที่ 5 พบว่าในภาพรวมนักศึกษาที่มีระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่ำใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ (M = 3.04, S.D. = .64) บ่อยกว่านักศึกษาที่มีระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาสูง (M = 2.95, S.D. = .79) โดยนักศึกษาทั้งสองกลุ่มใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาทั้ง 6 กลยุทธ์ในระดับปานกลาง กลุ่มที่มีระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่ำใช้กลยุทธ์อภิปรายมากที่สุด (M = 3.17, S.D. = .66) และใช้กลยุทธ์ทางสังคมน้อยที่สุด (M = 2.90, S.D. = .67) ส่วนกลุ่มที่มีระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาสูงใช้กลยุทธ์อภิปรายมากที่สุด (M = 3.20, S.D. = .90) เช่นกันและใช้กลยุทธ์ปริิษาน้อยที่สุด (M = 2.68, S.D. = .86)

ตารางที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษากับระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษา (N=302)

กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา	ระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษา				ผลการทดสอบความสัมพันธ์
	ระดับต่ำ (N=30)		ระดับสูง (N=272)		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
กลยุทธ์การจำ					.186**
ระดับต่ำ	6	20.69	44	16.18	
ระดับปานกลาง	15	51.72	174	63.97	
ระดับสูง	8	27.59	54	19.85	
กลยุทธ์ปริิษา					.045
ระดับต่ำ	5	17.24	68	25.00	
ระดับปานกลาง	16	55.17	152	55.88	
ระดับสูง	8	27.59	52	19.12	
กลยุทธ์การจดเซย					

กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา	ระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษา				ผลการทดสอบความสัมพันธ์
	ระดับต่ำ (N=30)		ระดับสูง (N=272)		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
ระดับต่ำ	6	20.69	26	9.77	.205**
ระดับปานกลาง	15	51.72	164	61.65	
ระดับสูง	8	27.59	76	28.57	
กลยุทธ์อภิปราย					.070
ระดับต่ำ	6	20.69	35	13.16	
ระดับปานกลาง	12	41.38	162	60.90	
ระดับสูง	11	37.93	69	25.94	
กลยุทธ์ทางอารมณ์					.192**
ระดับต่ำ	9	31.03	45	16.92	
ระดับปานกลาง	15	51.72	158	59.40	
ระดับสูง	5	17.24	63	23.68	
กลยุทธ์ทางสังคม					.194**
ระดับต่ำ	12	41.38	46	17.29	
ระดับปานกลาง	11	37.93	156	58.65	
ระดับสูง	6	20.69	64	24.06	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 ($p < .01$)

จากตารางที่ 6 พบว่า กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีทั้งหมด 4 กลยุทธ์ คือ กลยุทธ์การจำ กลยุทธ์การจดเขียน กลยุทธ์ทางอารมณ์ และกลยุทธ์ทางสังคม ในขณะที่กลยุทธ์ปริชานและกลยุทธ์อภิปรายไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียน

สรุปและอภิปรายผล

1. ความถี่ในการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาที่มีระดับความวิตกกังวลสูงและต่ำ

ภาพรวมนักศึกษาทุกหลักสูตรใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาทุกกลยุทธ์ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับงานวิจัยในอดีตที่ศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษากับผู้เรียนชาวไทยในระดับอุดมศึกษา พบว่า นักศึกษาใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาทุกกลยุทธ์ในระดับปานกลางเช่นกัน (Pannak & Chiramanee, 2011; Lamla-ong, 2014; Santikarn, 2014) ทั้งนี้ นักศึกษาที่มีระดับความวิตกกังวลในการเรียนต่ำจะใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาบ่อยกว่านักศึกษาที่มีระดับความวิตกกังวลในการเรียนสูง โดยใช้กลยุทธ์อภิปรายมากที่สุดและใช้กลยุทธ์ปริชานน้อยที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิวนนท์ นิลพานิชย์ (2560) ศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้

ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 และงานวิจัยของ นิรมล รัตนสังเคราะห์ และคณะ (2555) ศึกษากลยุทธ์ที่ใช้ในการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษระดับสูงและต่ำในหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู ทั้งสองงานวิจัยศึกษากับผู้เรียนชาวไทย พบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้กลยุทธ์ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ใช้กลยุทธ์อภิปรายมากที่สุดและใช้กลยุทธ์ปริชานน้อยที่สุดเช่นกัน เพราะกลยุทธ์อภิปรายเป็นกลยุทธ์ที่ช่วยให้ผู้เรียนบริหารจัดการการเรียนรู้ของตนเองให้ประสบความสำเร็จ โดยการพยายามหาวิธีการต่างๆ เพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดและปรับปรุงให้ดีขึ้นตามเป้าหมายที่วางไว้ รู้จักการวางแผน ควบคุม และประเมินการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นได้จากการเรียนรู้ทั้งภายในและนอกห้องเรียน (Oxford, 1990; Rahimi & Katal, 2012) ส่วนกลยุทธ์ปริชานเป็นกลยุทธ์ที่ค่อนข้างยากเพราะผู้เรียนจะต้องใช้การฝึกฝนด้วยตนเองเป็นส่วนมาก เช่น การจดบันทึก เขียนจดหมาย เขียนรายงาน อ่านบทความ ดูโทรทัศน์ ภาพยนตร์ สื่อสิ่งพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ การวิเคราะห์และใช้เหตุผลเพื่อที่จะเข้าใจภาษาและสื่อสารภาษาใหม่ที่กำลังเรียนได้โดยการเชื่อมโยงข้อมูลใหม่และเก่าเข้าด้วยกัน ทำให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาและสื่อสารภาษาใหม่ที่กำลังเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Oxford, 1990; ทรงศรี สรณสถาพร, 2560) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากคำถามปลายเปิดพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษเนื่องจากมีความวิตกกังวลในการเรียนสูง จึงไม่ค่อยใช้เวลาว่างในการศึกษาหรือพัฒนาทักษะเพิ่มเติมเพราะเป็นกิจกรรมที่ทำแล้วไม่สนุก ไม่รู้สึกผ่อนคลาย แต่หากศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนชาวต่างประเทศ พบว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศในประเทศอาเซียนใช้กลยุทธ์ที่ต่างจากผู้เรียนชาวไทย เช่น งานวิจัยของ Anugakul (2011) ที่ศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนชาวจีน และงานวิจัยของ Khamkhen (2011) ที่ศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนชาวเวียดนาม พบว่า ผู้เรียนทั้งสองประเทศใช้กลยุทธ์การจดจำมากที่สุดและใช้กลยุทธ์การจำน้อยที่สุด ส่วนงานวิจัยของ ปณิชา นิตสกุลวุฒิ และ ทรงศรี สรณสถาพร (2557) ที่ศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เข้าร่วมโครงการค่ายอาเซียน โดยกลุ่มตัวอย่างมีทั้งนักเรียนชาวไทยและนักเรียนในกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียนที่มีระดับผลการเรียนดี พบว่า ใช้กลยุทธ์การจำน้อยที่สุดเช่นกัน ทั้งนี้ผลการวิจัยที่แตกต่างกันอาจมีอิทธิพลมาจากปัจจัยหลายประการ อาทิ สภาพแวดล้อมในการเรียน ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ หรือทัศนคติส่วนบุคคล เป็นต้น

ภาพรวมนักศึกษาทุกหลักสูตรมีระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาสูง โดยนักศึกษาหลักสูตรการโรงแรมและการท่องเที่ยวมีระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่ำที่สุด จากการวิเคราะห์แผนการเรียนตลอดหลักสูตร พบว่า นักศึกษาจะต้องเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษทั้งในหมวดพื้นฐานวิชาชีพและหมวดวิชาศึกษาทั่วไป จำนวน 7 วิชา และจะต้องฝึกงาน 2 ครั้ง คือ ในภาคการศึกษาฤดูร้อนของชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ภาคการศึกษาละ 2 เดือน (คณะศิลปศาสตร์, 2555) โดยหลักสูตรมีเงื่อนไขเพิ่มเติมให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติงาน ณ ศูนย์ฝึกปฏิบัติภายในมหาวิทยาลัยเป็นระยะเวลา 1,000 ชั่วโมงก่อนการฝึกงาน และจะต้อง

ฝึกงานในสถานประกอบการด้านบริการโดยเฉพาะโรงแรมระดับ 4-5 ดาวและสำนักงานนำเที่ยวที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารเป็นหลัก จากการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานด้านจำนวนรายวิชาภาษาอังกฤษและประสบการณ์ในการฝึกปฏิบัติงาน พบว่า ปัจจัยสองประการนี้ช่วยส่งเสริมให้นักศึกษามีความคุ้นเคยกับการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียนมากกว่านักศึกษาหลักสูตรอื่นๆ เยาวลักษณ์ ยิ้มอ่อน (2557) กล่าวว่า การที่สถานศึกษาสนับสนุนให้นักศึกษามีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนถือเป็นการพัฒนาทักษะการสื่อสารของนักศึกษาได้เป็นอย่างดี ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากคำถามปลายเปิดพบว่า นักศึกษาหลายคนมีความมั่นใจในการเรียนเพิ่มขึ้นหลังจากการฝึกงานครั้งแรก เพราะมีประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติในสถานการณ์จริง นักศึกษาหลักสูตรภาษาต่างประเทศและวิศวกรรมศาสตร์มีระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาเท่ากันและสูงกว่านักศึกษาหลักสูตรการโรงแรมและการท่องเที่ยว จากการวิเคราะห์แผนการเรียนตลอดหลักสูตรของนักศึกษาหลักสูตรภาษาต่างประเทศพบว่า นักศึกษาฝึกงานจำนวน 1 ครั้ง เป็นระยะเวลา 4 เดือน ในชั้นปีที่ 4 ภาคการศึกษาที่ 2 โดยสถานประกอบการที่นักศึกษาฝึกงานส่วนใหญ่จะเป็นสถานประกอบการด้านบริการ ได้แก่ สถานประกอบการด้านโรงแรม สำนักงานทั่วไป การบิน และสำนักงานนำเที่ยว (สุภาพร เจริญสุข และ กิตติมา ตันติหาชัย, 2562) ซึ่งจะเห็นได้ว่าสถานประกอบการประเภทโรงแรมเป็นสถานประกอบการที่นักศึกษาเลือกฝึกงานมากที่สุด แต่จากการตรวจสอบรายวิชาที่นักศึกษาลงทะเบียนเรียนย้อนหลังไม่พบวิชาที่เกี่ยวข้องกับวิชาภาษาอังกฤษทางด้านการโรงแรมหรือนำเที่ยว มีเพียงรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจการบินและภาษาอังกฤษในสำนักงานเท่านั้น (คณะศิลปศาสตร์, 2555) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากคำถามปลายเปิดพบว่า นักศึกษาหลายคนมีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษในรายวิชาต่างๆ เพราะคิดว่าตนเองยังสื่อสารได้ไม่ดีพอ และเนื่องจากขาดความรู้พื้นฐานในงานที่กำลังจะออกฝึกงานโดยเฉพาะคำศัพท์เฉพาะและบทสนทนาในสถานการณ์ต่างๆ จึงกลัวความผิดพลาดที่จะเกิดขึ้น ส่วนนักศึกษาหลักสูตรวิศวกรรมศาสตร์เรียนวิชาภาษาอังกฤษจำนวน 4 วิชา และฝึกงาน 1 ครั้ง ในชั้นปีที่ 4 ภาคการศึกษาที่ 1 ในหน่วยงานของผู้ให้บริการโทรคมนาคม หรือในแผนกคอมพิวเตอร์ของโรงแรมต่างๆ (คณะวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยี, 2558) ซึ่งส่วนใหญ่ นักศึกษาจะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เช่น การพูดคุยกับลูกค้าเรื่องปัญหาของระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ นักศึกษาบางคนกล่าวว่า ในการทำงานจะต้องใช้คำศัพท์เฉพาะทางในการสื่อสารกับชาวต่างชาติ จึงค่อนข้างมีความวิตกกังวลเพราะตนเองสื่อสารได้ไม่ดีและมีปัญหาเรื่องการเรียบเรียงประโยค จึงทำให้หลายๆ ครั้งจะพูดเป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์ ทั้งนี้ นักศึกษาทั้งสองหลักสูตรมีระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาเท่ากัน แต่กลับพบว่าใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาไม่เท่ากัน โดยนักศึกษาหลักสูตรภาษาต่างประเทศใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษามากกว่านักศึกษาหลักสูตรวิศวกรรมศาสตร์ Oxford and Lee (2008) กล่าวว่า นักศึกษาสาขามนุษยศาสตร์ใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาได้หลากหลายและมากกว่านักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ทั้งนี้ อาจเพราะจำนวนรายวิชาและโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามีไม่เท่ากัน ส่วนนักศึกษาหลักสูตรการ

บัญญัติมีระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาสูงที่สุด จากการวิเคราะห์แผนการเรียนตลอดหลักสูตรพบว่า นักศึกษาหลักสูตรการบัญชีเทียบโอนจะต้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษทั้งในหมวดพื้นฐานวิชาชีพและในหมวดศึกษาทั่วไปจำนวน 4 วิชา แต่นักศึกษาส่วนใหญ่สามารถเทียบโอนรายวิชาจากสถาบันเดิมได้จำนวน 2 วิชา และหลักสูตรกำหนดให้นักศึกษาออกฝึกงานจำนวน 1 ครั้ง ในภาคการศึกษาฤดูร้อนของชั้นปีที่ 4 เป็นระยะเวลา 2 เดือนในสถานประกอบการประเภทโรงแรมระดับ 4-5 ดาวเท่านั้น (วิทยาลัยการโรงแรมและการท่องเที่ยว, 2560) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากคำถามปลายเปิดพบว่า นักศึกษาลายคนมีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษเพราะคิดว่าตนเองยังใช้ภาษาอังกฤษได้ไม่ดีเท่าที่ควร ทั้งด้านงานเอกสารและการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เพราะการฝึกงานบัญชีในโรงแรมนั้นนักศึกษาจะต้องอ่านเอกสารและสื่อสารกับหัวหน้างานหรือเพื่อนร่วมงานเป็นภาษาอังกฤษ แต่เนื่องจากเป็นนักศึกษาหลักสูตรเทียบโอนจึงมีโอกาสนในการฝึกใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนน้อยกว่านักศึกษาหลักสูตรปกติ ในขณะที่นักศึกษาหลักสูตรปกติจะต้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษทั้งหมด 4 วิชา และฝึกงานจำนวน 1 ครั้ง ในชั้นปีที่ 4 ภาคการศึกษาที่ 2 เป็นระยะเวลา 4 เดือน โดยหลักสูตรมีเงื่อนไขให้นักศึกษาฝึกงานในสำนักงานบัญชีเท่านั้น (คณะบริหารธุรกิจ, 2555) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากคำถามปลายเปิดพบว่า นักศึกษามีความวิตกกังวลในการเรียนภาษา เพราะขาดทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะทางโดยเฉพาะการอ่านเอกสารด้านบัญชีและไม่มีความคุ้นเคยกับการใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เนื่องจากสำนักงานบัญชีที่นักศึกษาส่วนใหญ่ออกฝึกงานตั้งอยู่บริเวณแหล่งท่องเที่ยวที่มีสถานประกอบการของชาวต่างชาติ ทำให้ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการทำงานทั้งด้านงานเอกสารและการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ส่งผลให้ในภาพรวมนักศึกษาการบัญชีทั้งสองหลักสูตรมีความวิตกกังวลในการใช้ภาษาสูงสุด

2. การใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาที่มีระดับความวิตกกังวลในการเรียนสูงและต่ำ

นักศึกษาที่มีระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่ำใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษามากกว่านักศึกษาที่มีระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาสูงจำนวน 5 กลยุทธ์ คือ กลยุทธ์การจำ กลยุทธ์ปริชาน กลยุทธ์การชดเชย กลยุทธ์ทางอารมณ์ และกลยุทธ์ทางสังคม ซึ่งมีความคล้ายคลึงกับงานวิจัยของ Noormohamadi (2009) และ ปัทมกร กิจทวี และคณะ (2555) ที่พบว่า กลุ่มผู้เรียนที่มีระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่ำจะใช้กลยุทธ์การเรียนรู้มากกว่ากลุ่มผู้เรียนที่มีระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาสูงทุกกลยุทธ์ และกลยุทธ์ทางอารมณ์เป็นกลยุทธ์ที่ถูกใช้น้อยที่สุดในผู้เรียนทั้งสองกลุ่ม ในขณะที่งานวิจัยปัจจุบันพบว่า กลยุทธ์ทางสังคมและกลยุทธ์ปริชานถูกใช้น้อยที่สุด Khamkhien (2013) กล่าวว่า เหตุผลประการหนึ่งที่ผู้เรียนชาวไทยใช้กลยุทธ์ทางสังคมในระดับปานกลางถึงน้อย ซึ่งแตกต่างจากผู้เรียนชาวเวียดนามและกัมพูชาที่เลือกใช้กลยุทธ์นี้ในระดับสูง คือ ผู้เรียนเคยชินกับการเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวไทยที่ส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทยในการเรียนการสอน และมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันกับชาวต่างชาติน้อย ทำให้กลยุทธ์ทางสังคม เช่น การเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา การถามคำถามเป็นภาษาอังกฤษ การขอ

ความช่วยเหลือหรือการขอให้เจ้าของภาษาแก้ไขสิ่งผิด ถือเป็นเรื่องใหม่สำหรับผู้เรียนชาวไทย ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากคำถามปลายเปิดพบว่า ผู้เรียนในหลักสูตรการบัญชีและหลักสูตรวิศวกรรมศาสตร์ซึ่งเป็นหลักสูตรที่มีกลุ่มตัวอย่างมากที่สุดในงานวิจัยครั้งนี้ไม่เคยเรียนวิชาภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวต่างชาติเลย มีการทำกิจกรรมกลุ่มโดยเฉพาะการฝึกทักษะด้านการฟังและพูดน้อยเนื่องจากลักษณะของรายวิชาที่เน้นการใช้ภาษาอังกฤษในการทำงานที่สอดคล้องกับสายงานเมื่อผู้เรียนสำเร็จการศึกษาไปแล้วมากกว่าการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เช่น ภาษาอังกฤษในสำนักงาน การกรอกข้อมูลในเอกสารต่างๆ การเขียนอีเมล การนำเสนองาน เป็นต้น อีกทั้งสภาพแวดล้อมในการทำงานหลังสำเร็จการศึกษาของนักศึกษาทั้งสองหลักสูตรมีโอกาสในการติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติน้อย และนอกจากนี้นักศึกษาในหลักสูตรเทียบโอนสามารถเทียบโอนรายวิชาภาษาอังกฤษได้บางรายวิชาโดยเฉพาะวิชาพื้นฐานที่เน้นทักษะครบทั้ง 4 ด้าน จึงทำให้จำนวนรายวิชาภาษาอังกฤษที่ต้องเรียนในระดับอุดมศึกษามีจำนวนน้อยลง และนอกจากกลยุทธ์ทางสังคมที่นักศึกษาใช้น้อยที่สุดแล้ว ยังพบว่านักศึกษาที่มีระดับความวิตกกังวลสูงใช้กลยุทธ์ปริชานน้อยที่สุดเช่นกัน เนื่องจากนักศึกษามีเป้าหมายในการเรียนเพื่อทำข้อสอบให้ผ่านหรือใช้เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันเพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่กลยุทธ์ปริชานเป็นกลยุทธ์ที่ต้องมีการประยุกต์ใช้ความรู้ที่เรียนมาอีกครั้ง เช่น การเขียนสรุปความหรือการวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆ นักศึกษาจึงอาจไม่ค่อยได้ฝึกฝนทักษะในด้านนี้มากเท่าที่ควรเพราะรายวิชาที่เรียนในหลักสูตรส่วนใหญ่เป็นวิชาภาษาอังกฤษที่เน้นทักษะพื้นฐาน (ปัทมกร กิจทวี และคณะ, 2555) อีกทั้งนักศึกษหลายคนสำเร็จการศึกษาจากสถาบันอาชีวศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพียงวิชาเดียวจากสถาบันเดิม จึงทำให้มีพื้นฐานด้านภาษาอังกฤษน้อยไม่สามารถวิเคราะห์หรือถ่ายโอนข้อมูลจากความรู้เดิมได้ และขาดโอกาสในการฝึกฝนภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง Wu (2008) กล่าวว่า ผู้เรียนที่ใช้กลยุทธ์ปริชานมากแสดงว่ามีศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับดี ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่ากลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้มีทักษะทางภาษาอังกฤษในระดับพื้นฐาน อย่างไรก็ตามงานวิจัยปัจจุบันพบว่า กลยุทธ์อภิปริชานเป็นกลยุทธ์ที่นักศึกษาทั้งสองกลุ่มใช้มากที่สุด เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาในชั้นปีที่ 4 ซึ่งมีความเป็นผู้ใหญ่และมีเป้าหมายในการทำงานในอนาคตที่ชัดเจน ทราบว่าภาษาอังกฤษมีความจำเป็นต่อการประกอบอาชีพ จึงมีการวางแผนการเรียนให้ประสบความสำเร็จโดยเข้าใจกระบวนการคิดและการเรียนรู้ของตนเอง มีการตั้งวัตถุประสงค์ก่อนเรียนและประเมินผลหลังเรียน หากพบว่ากิจกรรมใดที่ตนเองยังมีความบกพร่องก็จะรักษาทางแก้ไขและวางแผนทางพัฒนาให้ดีขึ้นเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ตนเองพอใจ เพราะกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาช่วยให้นักศึกษาสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น มีความสนุกในการเรียน และส่งผลให้การเรียนมีประสิทธิภาพสูงขึ้นจนบรรลุเป้าหมายในการเรียนของตนเอง (Oxford, 1990; Wenden & Rubin, 1987)

3. ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษากับระดับความวิตกกังวลในการเรียน

กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีจำนวน 4 กลยุทธ์ คือ กลยุทธ์การจำ กลยุทธ์การขดเขย กลยุทธ์ทางอารมณ์ และกลยุทธ์ทางสังคม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Mohammadi et al. (2013) และ ปังกร กิจทวี และคณะ (2555) ที่พบว่า กลยุทธ์การขดเขย กลยุทธ์ทางอารมณ์ และกลยุทธ์ทางสังคมมีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนภาษา โดยงานวิจัยทั้งสองงานวิจัยและงานวิจัยปัจจุบันพบว่า กลยุทธ์การขดเขยมีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในระดับมากและผู้เรียนก็ใช้กลยุทธ์นี้ค่อนข้างมากเช่นกัน เพราะผู้เรียนที่มีความวิตกกังวลมากจะใช้กลยุทธ์นี้เพิ่มขึ้น และถึงแม้จะเป็นผู้เรียนที่มีศักยภาพในการเรียนสูงหรือแม้กระทั่งเจ้าของภาษาก็มักใช้กลยุทธ์นี้เพื่อเอาชนะปัญหาในการพูดหรือเขียนภาษาอังกฤษ (Khamkhien, 2011) เนื่องจากกลยุทธ์นี้ช่วยให้ผู้เรียนสามารถขดเขยความรู้ที่มีไม่เพียงพอต่อการทำความเข้าใจเมื่อต้องสื่อสารโดยใช้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนสามารถคาดเดาความหมายจากบริบทที่อ่านหรือฟัง หรือใช้การพูดอ้อมๆเพื่ออธิบายให้คู่สนทนาเข้าใจแทนการใช้คำศัพท์ยากที่ตนไม่รู้ความหมาย ทำให้ผู้เรียนมีความวิตกกังวลลดลงและเรียนรู้ได้เร็วขึ้น ทรงศรี สรณสถาพร (2560) พบว่า ผู้เรียนใช้เทคนิคการคาดเดาคำศัพท์และเนื้อหาเพื่อให้อ่านได้เร็วขึ้น และใช้เทคนิคการเอาชนะอุปสรรคในการพูดและเขียนโดยใช้คอมพิวเตอร์เทคโนโลยีเข้ามาช่วยทำให้สามารถสื่อสารได้บรรลุเป้าหมายและสะดวกขึ้น อีกสองกลยุทธ์ที่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนภาษา คือ กลยุทธ์ทางอารมณ์และกลยุทธ์ทางสังคม โดยงานวิจัยปัจจุบันและงานวิจัยของ ปังกร กิจทวี และคณะ (2555) พบว่า ผู้เรียนใช้กลยุทธ์ทางอารมณ์ค่อนข้างน้อยแต่กลับมีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในระดับมาก กล่าวคือ หากผู้เรียนมีความวิตกกังวลในการเรียนสูงเนื่องจากคิดว่าตนเองมีศักยภาพในการเรียนต่ำ ก็อาจตอบสนองทางอารมณ์ในเชิงลบเมื่อต้องร่วมกิจกรรมในห้องเรียน เช่น การขาดความมั่นใจเมื่อต้องสื่อสารโดยใช้ภาษาที่ตนไม่คุ้นเคย (MacIntyre & Gardner, 1993) ส่งผลให้มีทัศนคติในแง่ลบและระดับความวิตกกังวลต่อการเรียนสูงขึ้น จากการวิเคราะห์ข้อมูลจากคำถามปลายเปิดพบว่า นักศึกษาที่มีความวิตกกังวลในการเรียนสูงมักจะตำหนิตนเองเมื่อทำผิดพลาด รู้สึกท้อแท้และขาดกำลังใจในการฝึกฝนหรือพัฒนาตนเอง บางครั้งก็จะเปรียบเทียบความสามารถของตนเองกับเพื่อนที่เก่งกว่าจนทำให้ไม่ชอบการเรียนภาษาอังกฤษ นอกจากกลยุทธ์ทางอารมณ์แล้วงานวิจัยปัจจุบันและงานวิจัยของ Mohammadi et al. (2013) ยังพบว่า กลยุทธ์ทางสังคมก็มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในระดับมากเช่นกันถึงแม้นักศึกษาจะใช้กลยุทธ์นี้ค่อนข้างน้อย กล่าวคือ นักศึกษาจะมีความวิตกกังวลเพิ่มขึ้นหากต้องปฏิสัมพันธ์กับผู้สอนหรือเพื่อนร่วมชั้นเรียน เช่น การทำกิจกรรมคู่ กลุ่ม การนำเสนอหน้าห้อง หรือการอภิปรายกลุ่ม เป็นต้น จึงมักจะหลีกเลี่ยงการใช้กลยุทธ์ทางสังคมเมื่อพบว่าตนเองมีความสามารถในการใช้ภาษาได้ไม่ดีเท่าที่ควรหรือมักจะทำผิดพลาดอยู่เป็นประจำ แต่อย่างไรก็ตามกลยุทธ์ทางสังคมถือเป็นกลยุทธ์ที่สำคัญ เพราะผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้ความรู้ที่เรียนในห้องเรียนสู่การลงมือปฏิบัติจริง วิจารย์ พานิช (2555) กล่าวว่า ตัวแปรที่ส่งผลต่อ

การเรียนรู้มากที่สุด คือ การลงมือปฏิบัติ เพราะจะช่วยให้ผู้เรียนมีประสบการณ์และการหาโอกาสใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนจะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนได้อย่างรวดเร็ว นอกจากนี้งานวิจัยปัจจุบันพบว่า กลยุทธ์การจำมีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนเช่นกัน ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัยทั้งสองงานวิจัยข้างต้นที่ไม่พบความสัมพันธ์ของกลยุทธ์ดังกล่าว โดยนักศึกษาคือจะใช้วิธีการจำคำศัพท์หรือข้อความใหม่ที่ได้รับการถ่ายทอดมาจากผู้สอนหรือสื่อต่างๆเพื่อใช้ในการสื่อสาร เทคนิคที่นักศึกษาใช้มากที่สุด คือ การใช้ท่าทางประกอบการพูด สอดคล้องกับงานวิจัยของทรงศรี สรณสถาพร (2560) พบว่า ผู้เรียนใช้กริยาท่าทางในกลุ่มกลยุทธ์การจำเพื่อช่วยในการสื่อสารกับผู้ใช้อังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ เพราะจะทำให้สามารถกำจัดอุปสรรคในการใช้ภาษาอังกฤษและสื่อสารได้สำเร็จ และเมื่อนักศึกษาสามารถสื่อสารได้ดีขึ้นจึงส่งผลให้ระดับความวิตกกังวลในการเรียนลดน้อยลง

ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

เปิดโอกาสให้นักศึกษาทุกหลักสูตรเรียนกับอาจารย์ชาวต่างชาติ และเน้นการฝึกงานในสถานประกอบการที่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร เพื่อเป็นการเรียนรู้วัฒนธรรมต่างชาติและกระตุ้นการใช้กลยุทธ์ทางสังคมให้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษาปัจจัยอื่นที่มีอิทธิพลต่อการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาควบคู่กับความวิตกกังวลในการเรียน เช่น ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แรงจูงใจหรือทัศนคติในการเรียนภาษาต่างประเทศ เพื่อให้ผลการวิจัยแม่นยำมากขึ้นเนื่องจากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า นักศึกษาหลักสูตรการบัญชีมีระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาสูงสุด แต่มีความถี่ในการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้มากกว่านักศึกษาหลักสูตรวิศวกรรมศาสตร์ ในขณะที่นักศึกษาหลักสูตรวิศวกรรมศาสตร์มีระดับความวิตกกังวลในการเรียนต่ำกว่านักศึกษาหลักสูตรการบัญชี แต่กลับพบว่าใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาน้อยที่สุด

2. กำหนดกลุ่มตัวอย่างทุกหลักสูตรให้มีจำนวนใกล้เคียงกันโดยการเก็บข้อมูลเพิ่มเติมจากนักศึกษาในวิทยาเขตอื่นๆ เนื่องจากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า นักศึกษาหลักสูตรภาษาต่างประเทศและหลักสูตรวิศวกรรมศาสตร์มีระดับความวิตกกังวลในการเรียนเท่ากัน แต่กลับมีความถี่ในการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่แตกต่างกันมาก อาจเนื่องมาจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เท่ากัน

บรรณานุกรม

- คณะบริหารธุรกิจ. (2555). **หลักสูตรบัญชีบัณฑิต (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2555)**. สงขลา: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.
- คณะวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยี. (2558). **หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมสารสนเทศและการสื่อสาร (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2558)**. ตรัง: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.
- คณะศิลปศาสตร์. (2555). **หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยว (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2555)**. สงขลา: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.
- คณะศิลปศาสตร์. (2555). **หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2555)**. สงขลา: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.
- ทรงศรี สรณสถาพร. (2560). กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยตรงของผู้เรียนชาวไทยในยุคประเทศไทย 4.0. **วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยธนบุรี**, 11(26), 9-23.
- นิรมล รัตนสงเคราะห์, ทรงศรี สรณสถาพร, ยุวดี ธีรธาดล, และกรัณศุภมาส เอ่งฉ้วน. (2555). กลยุทธ์ที่ใช้ในการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาที่มีความสามารถภาษาอังกฤษระดับสูงและต่ำในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพครู. **วารสารวิชาการศิลปศาสตร์ประยุกต์**, 1, 54-65.
- ปณิชา นิตสกลวุฒิ และ ทรงศรี สรณสถาพร. (2557). การใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เข้าร่วมโครงการค่ายอาเซียน. **วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยธนบุรี**, 8(16), 39-54.
- ปัทมกร กิจทวี, ทรงศรี สรณสถาพร, กรัณศุภมาส เอ่งฉ้วน, และธนายุส ธนธิติ. (2555). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา ระดับความวิตกกังวล และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาปริญญาโท คณะบริหารธุรกิจ. **การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 2**. 4-5 กันยายน (1-13).
- เยาวลักษณ์ ยิ้มอ่อน. (2557). การใช้ภาษาอังกฤษในการประกอบอาชีพของบัณฑิตไทยในเขตกรุงเทพมหานคร. **วารสารปัญญาภิวัฒน์**, 5(2), 191-204.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). **วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21**. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- วิทยาลัยการโรงแรมและการท่องเที่ยว. (2560). **หลักสูตรบัญชีบัณฑิต (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2560)**. ตรัง: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.
- ศิวนนท์ นิลพาณิชย์. (2560). กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1. **วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์ (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)**, 7(2), 1-12.

- สุภาพร เจริญสุข และ กิตติมา ตันติหาชัย. (2562). การศึกษารูปแบบของสถานประกอบการ ปัญหาและกลยุทธ์การแก้ปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาฝึกงานระดับมหาวิทยาลัย. *วารสารวิทยบริการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*, 30(1), 75-88.
- สมพร โกมารทัต. (2559). *การศึกษากการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในกรุงเทพฯและปริมณฑล*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- สมพร โกมารทัต. (2562). กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของผู้เรียนศตวรรษที่ 21. *วารสารสุทธิปริทัศน์*, 33(105), 187-197.
- Anugakul, G. (2011). A comparative study in language learning strategies of Chinese and Thai students: A case study of Suan Sunandha Rajabhat University. *European Journal of Social Sciences*, 19(2), 163-174.
- Bailey, P., Daley, C. E., & Onwuegbuzie, A. J. (1999). Foreign language anxiety and learning style. *Foreign Language Annals*, 32, 63-76.
- Brown, D. H. (2007). *Principles of language learning and teaching*. NY: Pearson Education, Inc.
- Ellis, R. (2008). *The Study of Second Language Acquisition*. (2nd ed.). Oxford: Oxford University Press.
- Horwitz, E.K., Horwitz, M.B., & Cope, J. (1986). Foreign language classroom anxiety. *The Modern Language Journal*, 70, 125-132.
- Khamkhien, A. (2011). Language learning strategies uses by Thai and Vietnamese university students. *MANUSYA: Journal of Humanities*, 14(2), 1-23.
- Khamkhien, A. (2013). Roles of English as an international language on learning strategies among Japanese and Thai learners. *Journal of Teaching and Education*, 2(2), 473-483.
- Kunasaraphan, K. (2015). English learning strategy and proficiency level of the first year students. *Procedia – Social and Behavioral Sciences*, 197, 1853-1858.
- Lamla-ong, H. (2014). Language learning problems and language learning strategies of MFU students. *MFU Connexion: Journal of Humanities and Social Sciences*, 3(1), 54-86.
- Liu, H. (2013). Effects of Foreign Language Anxiety and Perceived Competence on Learning Strategies Use. *International Journal English Linguistics*, 3(3), 76-87.
- Lucas, I. R., Miraflores, E., & Go, D. (2011). English Language Learning Anxiety among Foreign Language Learners in the Philippines. *Philippine ESL Journal*, 7, 94-119.

- MacIntyre, P. D., & Gardner, R. C. (1991). Methods and results in the study of anxiety and language learning: a review of literature. *Language Learning*, 41, 85-117.
- Matsuda, S., & Gobel, P. (2004). Anxiety and predictors of performance in the foreign language classroom. *System*, 32, 21-36.
- Mingyuan, Z. (2001). Language learning strategies and English language proficiency: An investigation of Chinese ESL students at NUS. *Reflections on English Language Teaching*, 1, 51-73.
- Mohammadi, E., Biria, R., Koosha, M., & Shahsavari, A. (2013). The Relationship between Foreign Language Anxiety and Language Learning Strategies among University Students. *Theory and Practice in Language Studies*, 3(4), 637-646.
- Naeeni, S. K., Maarof, N., & Salehi, H. (2011). Malaysian ESL learners' use of language learning strategies. *International Proceedings of Economics Development and Research (IPEDR)*, 20, 340-344.
- Noormohamadi, R. (2009). On the Relationship between Language Learning Strategies and Foreign Language Anxiety. *Pan-Pacific Association of Applied Linguistics*, 13(1), 39-52.
- Nyikos, M., & Oxford, R. (1993). A factor analytic study of language-learning strategy use: Interpretations from information-processing theory and social psychology. *The Modern Language Journal*, 77, 11-22.
- O'Malley, J. M., & Chamot, A. U. (1990). *Learning strategies in second language acquisition*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Oxford, R. L. (1990). *Language learning strategies: What every teacher should know*. NY: Newbury House Harper & Row.
- Oxford, R.L., & Ehrman, M.E. (1995). Adults language learning strategies in an intensive foreign language program in the United States. *System*, 23(3), 359-386.
- Oxford, R. L., & Lee, K. R. (2008). Understanding EFL learners? strategy use and strategy awareness. *The Asian EFL Journal*, 10(1), 7-32.
- Pannak, O., & Chiramanee, T. (2011). Language learning strategies used by first year students at Thaksin University, Songkhla campus, Thailand. *Proceedings-Factors Affecting English Language Teaching and Learning*, 1-12.

- Phillips, V. (1990). English as a second language learner strategies of adult Asian students using the strategy inventory for language learning. In L. Dickinson, *Autonomy and motivation: A literature review*. *System*, 23(2), 165-174.
- Phonhan, P. (2016). Language Learning Strategies of EFL Education Students: A Case Study of Thai Undergraduate Students. *Silpakorn University Journal of Social Sciences, Humanities and Arts*, 16(2), 115-135.
- Rahimi, M., & Katal, M. (2012). Metacognitive strategies awareness and success in learning English as a foreign language: an overview. *Procedia-social and Behavioral Sciences*, 31, 73-81.
- Santikarn, B. (2014). The use of language learning strategies: A case study of undergraduate students in a private university. *Journal of Language and Communication*, 19(21), 55-72.
- Seng, S., & Khleang, S. (2014). Language learning strategy used by Cambodian EFL students. *LEARN Journal: Language Education and Acquisition Research Network*, 7(1), 58-67.
- Tagong, K. (2011). Language learning strategies of Naresuan university international college students. *Journal of Education Naresuan University*, 13(1), 19-45.
- Wenden, A. L., & Rubin, J. (1987). *Learner Strategies in Language Learning*. New Jersey: Prentice Hall.
- Wu, Y. (2008). Language learning strategies used by students at different proficiency levels. *The Asian EFL Journal*, 10(4), 75-95.
- Young, D. J. (1991). Creating a Low-Anxiety Classroom Environment: What Does Language Anxiety Research Suggest? *The Modern Language Journal*, 75, 426-439.
- Zhou, C., & Intaraprasert, C. (2015). Language learning strategies employed by English-major pre-service teachers with different levels of language proficiency. *Theory and Practice in Language Studies*, 5(5), 919-926.